

Em. Šrámek: Rybáři.

Hornický kraj. Zakouřený, zamžený a nevládný. Červencová noc. Jedna hodina s půlnoci. Zbývá mi hodina do ukončení služební obchůzky a mám ještě obejít rybník za obcí. Řadí tam již asi po 14 nocí divocí rybáři. Ne a ne je dopadnout. Majitel rybníka na ně žaluje, že mu činí na rybách veliké škody. Ačkoliv se celá četnická stanice snaží, pokud to ostatní úkoly dovolují, pachatele dopadnouti, nedaří se to. Můžeš přijít k rybníku kdy chceš, buď tu již byli, anebo přijdou po tobě.

Jdu opatrně k rybníku. Neslyšně našlapuji na špičky jako kočka. Světla z vůkolních šachet oslepují. Plocha rybníku se leskne, jeho okolí je však utopeno ve tmě a výparech. Pojednou se mi zdá, že se v trávě poblíže cesty něco hnulo. Klekám, abych lépe viděl. V trávě však je ticho. Volám tlumeně: „Kdo tam?“ Ze tmy se ozve: „Já!“ Podle hlasu poznávám okamžitě hlídače rybníka Stehlíka. Táži se: „Hlídáte?“ Odpovídá, že hlídá pole, poněvadž lidé chodí uřezávat klasy. Ta jeho odpověď mne šimrá v hlavě, ale mlčím. Jen jako mimochodem se ptám: „Co rybáři, nebyli tu, nepozoroval jste něco?“ Jaksi neklidně mi odpovídá, že nic, že je vše v pořádku. Když se táži, neprošel-li tudy strážmistr Š., nějak nápadně je zvědav, s které strany má přijít.

Odcházím od něho tiše a napínám všechny čtyři smysly, zrak, sluch, čich a hmat v nohou, abych neopatrným krokem nezpůsobil nějaký šramot. Vnímám jen obvyklý skřehot noční vodní havěti a pach rybníku. Vstupuji na dva metry širokou hráz, oddělující od sebe dva rybníky, a kráčím po ní jako duch.

Ze tmy vynořuje se přede mnou na hrázi nejasně bílá postava a blíží se ke mně. Myslím, že nějaká bíle oděná žena z nedaleké kolonie

spěchá pro lékaře, porodní asistentku nebo podobně. Či snad si chce zde zoufat? Ta postava ale roste, nabývá zřetelnějších obrysů, a najednou stane na tři kroky přede mnou úplně nahý muž s rybářskou sítí na dlouhém rahně. Domnívám se ho poznávatí a oslovuji ho jeho jménem. Povídám: „Tak vidíte, Jaško, přede včírem jsem vás chtěl zatknouti pro tu rvačku a už vás mám zase v rukou.“ Jaška odpovídá jednoslabičně, neurčitě a neklidně. Mluvím z taktického důvodu tlumeně, což zapadá dobře do rámce tiché noci. Táži se, kde jsou ti druzí a kteří to jsou. Ukazuje rukou za sebe; proto jde tuším směrem opačným. Jména neprozradil.

Opatrností puzen ohlížím se za sebe. Jako duchové klušou ke mně čtyři athletické nahé postavy a jsou již asi na 10 kroků. Pět na jednoho, bleskne mi hlavou, úzká hráz, hlubina vlevo, hlubina vpravo, čtyři chlapi vpředu, jeden s rahnem vzadu, tichá černá noc!

Nebezpečí podněcuje energii. Bodák blýskne prudce proti těm čtyřem a ostré zvolání „stůjte!“ je na okamžik zaráží. Hned však se blíží znova. Volám: „Zde četník, ve jménu zákona, stůjte!“ Postavy se ale blíží! V tichu cvakne velmi slyšitelně pojistka karabiny, kterou zvedám k líci. Za mnou v té chvíli něco šustlo, slyším výkřik: „Ježíšmarjá,“ rahno dopadá podle mne na zem, silné žbluňknutí a Jaška plave k rákosině. Ti čtyři se obracejí a prchají. Volám: „Stůjte, nebo střelím!“

Nikdo by neřekl, jak v takové chvíli zalícení a míření lze si ve mžiku přeříkat § 13 i 65 a přezkoušeti, jde-li o nebezpečné zločince, co jim bude možno dokázati a co bude po ráně, bude-li jí utíkající zasažen. Před očima vyvstane řada otázek! A ta rána tak dlouho nevychází, ačkoliv správně zabíráš!

Postavy rychle splývají s tmou. Žavírám po-
jistku a pronásledují je. Po přeběhnutí hráze
utíká každý jinam. Hoň je! Vracím se pro
„věc doličnou“, síť s rahnem a hle! Od kraje
rybníka blíží se zase jedna víla, zřejmě mě nevi-
dí. Dochází až ke mně. K nemalé radosti po-
znávám našeho starého, v pečlivé evidenci ve-
deného „zákazníka“, Pěstku. „Aby vy jste tady
nechyběl,“ domlouvám mu! Nemá chuti do ře-
či a díví se, při čem by tady chyběl. „Kurý-
ruje“ prý v noci ve vodě reuma. Rozkazuji mu,
aby mne dovedl k svému obleku. Vede mne, ve-
de do rákosí, už mám vodu až nad kotníky, on
ji má až po pás, na mé volání nereaguje a za
chvilku mi mizí ve vodní černavě. Jsem tu zase
sám a pátrám po okolí. Nikde nic! Ale přece!
Tady na malé olšičce visí šněrovací střevíce.
Snímám je a vracím se po marném dalším hle-
dání k obci.

Zde si беру s sebou policejního strážníka a
jdu navštívit Pěstku. Nemohu se na něho do-
tlouci. Konečně přichází jeho žena otevřítí a
dušuje se, že její muž od 9. hodiny večer
doma spí. „Probuzený“ Pěstka se velmi díví té
návštěvě a ještě více tomu, že jsme se před
chvilí u rybníka setkali. Kdepak on a u rybníka!
Jakživ na rybách nebyl! Ta jeho jistota začíná
mne klamat. Nakazuji mu, aby se ustrojil, že
půjde hned se mnou. Protestuje, ale jako náš
starý „zákazník“ ví, co se sluší a patří; líně a
s nechutí se obléká. Mám u rybníka nalezené

střevíce za zády; a když se hrabe na věšáku v
šatech, kladu střevíce do řady u lavice k stře-
vícům druhým. Pobízím jeho ženu, aby mu
byla nápomocna, že čas spěchá. „Podejte mu
kabát, podejte mu střevíce, — tak pěkně, — ať
tu nejsme věčně, hnedle začne svítat!“ Pěstka
si ty střevíce docela vážně obouvá. Policejní
strážník se pod vousy zubí. A když je Pěstka
vypraven, ukazují na jeho obuté střevíce a táži
se, odkud je má. „Snad nemyslíte, že jsem je
ukrad’? Ty už mám dva roky!“ Žena to hor-
livě potvrzuje, udává i nákupní pramen a kolik
stály; tolik peněz! „Tak vidíte, Pěstko, a ne-
cháte je viset na olši! Kdybych vám je byl ne-
přinesl, kdož ví, jestli byste se s nimi někdy
shledal!“

Pěstkovi je ten obrat strašně k smíchu. Směje
se až slzí a dlaněmi se pleská do kolen. „To
jste mě ale dolít’, vy podšívko zatrachtílá! Teď
už zapírat nemohu! A já letím od rybníka do-
mů bos, já hňup, a nevzpomenu na to. Bos a
nahý, šatstvo v náručí!“ A řehtá se znovu tak
srdečně, jako by byl někde v kabaretu.

A ani ze svého zatčení si nic nedělal. To zkrus-
šilo více onoho výborného hlídače rybníka, kte-
rý hlídal místo ryb ty podivné rybáře.

Joška se z trestu vytočil; popřel, a já nemohl
před soudem s plnou určitostí potvrditi, byli
to skutečně on. Nahota a noc mne mátlý. A ty
druhé společníky nikdo neprozradil.